II

*(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)*

# KOMMISSIONEN

## KOMMISSIONENS BESLUT

**av den 30 april 1996**

**om statligt stöd till förmån för La Seda de Barcelona SA beläget i El Prat de Llobregat, Katalonien och i Alcalá de Henares, Comunidad de Madrid**

**(Endast den spanska texten är giltig)**

**(Text av betydelse för EES)**

(96/655/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 93.2 första stycket i detta,

med beaktande av Avtalet om upprättandet av Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artikel 62.1 a i detta,

efter att berörda parter, i enlighet med ovan nämnda artiklar, fått tillfälle att inkomma med synpunkter, och

med beaktande av följande:

I

Den 30 november 1994 beslöt kommissionen att inleda förfarandet enligt artikel 93.2 i EG-fördraget, i fråga om

— avtalet mellan lönegarantifonden (Fondo de Garantía Salarial — Fogasa) och La Seda de Barcelona SA (LSB) genom vilket den senare parten under en bestämd period återbetalar 1 221 136 511 pesetas motsvarande den betalning som Fogasa erlagt för löner och avgångsvederlag som LSB var skyldigt sina tidigare anställda,

— avtalet genom vilket Institut Català de Finances (ICF) beviljade en garanti på 1,7 miljard pesetas för att täcka tre lån som bevijlats av LSB inklusive motsvarande upplupna räntor,

— beslutet av Comunidad de Madrid att bemyndiga beviljandet av en garanti på 1 miljard pesetas för att täcka ett lån upptaget av LSB inklusive motsvarande upplupna räntor,

— förslaget från Comunidad de Madrid att bevilja undsättningsstöd till LSB i väntan på att företagets omstruktureringsplan revideras och kommissionens undersökning slutförs.

I och med detta beslut noterade kommissionen att den på grundval av den information som erhållits från den spanska regeringen inte kan avgöra om avtalet mellan Fogasa och LSB innebär statligt stöd.

Likaså kan kommissionen inte avgöra om den garanti som beviljats av ICF eller den garanti vars beviljande godkänts av Comunidad de Madrid innebär ett statligt stöd. Dock, med beaktande av att LSB var ett krisdrabbat företag, kom kommissionen till den slutledningen att båda de statliga garantierna innehöll minst ett inslag av statligt stöd. Därför, eftersom det existerar en betydande handel inom EES med alla de produkter som tillverkas av LSB, ansåg kommissionen att de nämnda garantierna kunde snedvrda konkurrensen. Eftersom omstruktureringsplanen, som skulle stödas av garantierna, svårligen skulle kunna återställa LSB:s livsduglighet, verkade omstruktureringsstödet varken uppfylla de villkor som ställts för godkännandet eller följa gemenskapens riktlinjer om stöd till syntetfibersektorn. Därför ansåg kommissionen att garantierna inte var förenliga med den gemensamma marknaden och med EES-avtalets funktion.

Dessutom kunde kommissionen inte godkänna förslaget från Comunidad de Madrid om att bevilja undsättningsstöd till LSB eftersom, trots att villkoren för ett godkännande uppfylldes, den spanska regeringen inte hade gett tillräckligt med information för att kommissionen skulle kunna avgöra om stödet, beviljat i form av garanti, uppfyllde de fastslagna villkoren för godkännandet av statliga garantier. Därför ansåg kommissionen att det föreslagna undsättningsstödet också var oförenligt med den gemensamma marknaden och EES-avtalets funktion.

I en skrivelse av den 27 december 1994 informerade kommissionen den spanska regeringen angående sitt beslut att inleda förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget. Övriga medlemsstater och intresserade parter informerades genom offentliggörande av skrivelsen i *Europeiska gemenskapernas tidning* (1).

II

I en skrivelse av den 21 februari 1995 lade den spanska regeringen fram sina synpunkter angående kommissionens beslut att inleda förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget och noterade att Comunidad de Madrid hade beviljat en garanti på 1 miljard pesetas för att täcka ett lån taget av LSB inklusive motsvarande upplupna räntor.

I en skrivelse av den 19 maj 1995 riktade kommissionen en begäran till den spanska regeringen om att klargöra situationen beträffande LSB:s ägarförhållanden och bad om information om de olika avtalens alla detaljer. I en skrivelse av den 27 juli 1995 anhöll den spanska regeringen om förlängd svarstid, vilket kommissionen beviljade i en skrivelse av den 2 augusti 1995. Därefter, i ett brev av den 6 oktober 1995, sände kommissionen en påminnelse till den spanska regeringen om att svara.

I sin skrivelse av den 20 oktober 1995 gav den spanska regeringen på nytt en beskrivning av LSB:s närhistoria och tillhandahöll en del av den begärda informationen. I ett brev av den 26 oktober 1995 tillhandahöll den spanska regeringen kopior av de olika dokumenten och i ett brev av den 27 november 1995 texten i den reviderade omstruktureringsplanen som tillämpats av LSB. Slutligen, i ett brev av den 5 februari 1996 informerade den spanska regeringen kommissionen angående den nyligen slutna överenskommelsen angående ägarskapet av de LSB-aktier som sålts av Akzo NV i juli 1991.

I en skrivelse av den 26 september 1995, parallellt med den korrespondens som uppstod direkt på grundval av beslutet att inleda förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget, riktade kommissionen en begäran till den spanska regeringen om att denna skulle lägga fram sina synpunkter angående de pressrapporter enligt vilka de katalanska myndigheterna skulle ha beslutat angående injicering av kapital i LSB och att Comunidad de Madrid sannolikt även skulle göra detta. I en skrivelse av den 20 december 1995 noterade den spanska regeringen att LSB hade riktat en begäran till aktieägarna om bemyndigandet av en aktiekapitalsökning på 2 miljarder pesetas. Däremot var den spanska regeringen inte medveten om några som helst avsikter hos de katalanska myndigheterna att investera i LSB, och Comunidad de Madrid hade inte några sådana avsikter.

III

I sina synpunkter upprepade den spanska regeringen att LSB, som är Spaniens största tillverkare av syntetiska och cellulosabaserade fibrer och filament påverkades av den kraftiga nationella ekonomiska krisen 1991 – 1993 som hade förvärrat återverkan av den växande internationella konkurrensen inom syntetfibersektorn. De höga räntesatserna, prispressen och den sänkta efterfrågan på en del av LSB:s produkter ledde till sänkta vinster och drev Akzo NV, majoritetsägare i LSB, till att i juli 1991 sälja hela sitt aktieinnehav (57,508 % av aktiekapitalet, motsvarande 2 895 566 900 pesetas) till ett symboliskt pris på en peseta. Den påföljande rättssaken angående säljavtalets giltighet ledde till förvirring rörande vem som ägde LSB, vars styrelse hade kontrollerats av Akzo. I väntan på ett avgörande i rättssaken upphävdes tillsvidare handeln med LSB:s aktier.

I slutet av 1991 insåg LSB sina ekonomiska svårigheter och behovet att förbättra sin konkurrenskraft och beslöt att det var nödvändigt att omstrukturera affärsverksamheten, varvid en omstruktureringsplan uppgjordes. Dock, trots att det totala värdet på LSB:s tillgångar översteg 40 miljarder pesetas, hade osäkerheten angående vem som ägde företagets aktiemajoritet och Akzos försäljning av majoritetsaktieinnehavet som i praktiken lämnade LSB utan styrelse, lett till att bolaget saknade en tillbörlig ledning. LSB blev totalt paralyserat och oförmöget att förhandla med de normala finansieringskällorna och drog på sig skulder till leverantörerna. Därför beslöt LSB ansöka om statliga garantier för att få krediter med normala marknadsvillkor och omsätta omstruktureringsplanen i praktiken. LSB började verkställa denna plan år 1992, men planens åtgärder hade reviderats för att, bland annat, åstadkomma en anpassning till de anmärkningar som kommissionen gjort i sina skrivelser av den 2 augusti 1993 och den 27 december 1994. I den senare skrivelsen informerades den spanska regeringen angående beslutet att inleda förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget.

Omstruktureringen innebar en betydande nedskärning av LSB:s arbetsstyrka genom en kombination av uppsägelser och naturliga avgångar:

(1) EGT nr C 253, 29.9.1995, s. 3.

**LSB: personal 1990 – 1994**

| 1990 | 1991 | 1992 | 1993 | 1994 |
|---|---|---|---|---|
| 2 629 | 2 281 | 1 785 | 1 707 | 1 513 |

En del av kostnaderna för personalnedskärningen täcktes av avtalet med Fogasa, enligt vilket LSB skulle återbetala de belopp inklusive ränta som Fogasa lagt ut för LSB motsvarande legitima krav från LSB:s tidigare anställda i fråga om löner och avgångsvederlag. Resten av nedskärningskostnaderna finansierades delvis med en kredit som erhölls med stöd av lånegarantier beviljade av ICF och Comunidad de Madrid, och delvis med företagets egna resurser.

Ett fullständigt genomförande av den reviderade omstruktureringsplanen skulle resultera i följande ändringar i LSB:s produktionskapacitet.

**LSB:s produktion samt faktiska och förväntade kapacitet före och efter omstruktureringen i tusental ton**

*(1 000 ton)*

| Produkt | Produktion 1992 (enligt bilaga 1 i den spanska regeringens brev av den 6 oktober 1993) | Installerad kapacitet (enligt den reviderade omstruktureringsplanen framlagd av den spanska regeringen i ett brev av den 27 november 1995) | Kapacitet 1992, före verkställandet av omstruktureringsplanen (enligt bilaga 1 i den spanska regeringens brev av den 6 oktober 1993) | Planerad kapacitet efter omstruktureringen (enligt den reviderade omstruktureringsplanen) [förändring i % jämfört med kapaciteten 1992] |
|---|---|---|---|---|
| Filamentgarn för textila ändamål | | | | |
| Viskos | 3,3 | 4,2 | 4,2 | 3,7 [– 11,9 %] |
| Polyamid | 2,0 | 8,0 | 8,0 | 0,0 [– 100,0 %] |
| Polyester | 3,6 | 21,5 | 6,5 | 5,0 [– 15,4 %] |
| Filamentgarn för tekniska ändamål | | | | |
| Polyamid | 1,7 | 5,0 | 2,1 | 3,0 [+ 42,9 %] |
| Polyester | 4,4 | 9,0 | 7,5 | 9,0 [+ 20,0 %] |
| Stapelfiber | | | | |
| Polyester | 43,8 | 60,0 | 60,0 | 50,0 [– 16,7 %] |
| Polymergranulat: | | | | |
| Polyamid | 2,5 | Anges ej i planen | 3,0 | 3,0 [0,0 %] |
| Polyester | 22,7 | 34,0 | 52,0 | 34,0 [– 34,4 %] |

Majoritetsaktieägarna i LSB har nyligen utnämnt en ny styrelse, vilket har återställt den normala ordningen i företaget i fråga om den dagliga ledningen av affärsverksamheten och beslutfattandet. Dessutom, även om inget slutligt utslag har givits i rättssaken angående ägarskapet för de aktier som tidigare tillhörde Akzo, har de olika parterna nått en överenskommelse: 12,6 % förblir hos den ursprungliga köparen, 24,9 % kommer att ägas av ett privat företag, Inversiones Ibersuizas S.L. och resten (20 %) motsvaras av en nedskärning av LSB:s aktiekapital.

*Avtalen mellan Fogasa och LSB genom vilket den senare parten under en bestämd period återbetalar 1 221 136 511 pesetas. Detta belopp motsvarar betalningar som Fogasa lagt ut för löner och avgångsvederlag som LSB var skyldigt sina tidigare anställda.*

Den spanska regeringen konstaterade att Fogasa är en oberoende organisation som arbetar för Spaniens departement för arbetsmarknad och social trygghet (Ministerio de Trabajo y Seguridad Social) och som finansieras genom arbetsgivaravgifter. Fogasa har som huvudsaklig uppgift att betala löner och avgångsvederlag som bankrutta eller krisdrabbade företag blivit skyldiga sina tidigare anställda. Fogasa beviljar inte företag lån, utan betalar ett avtal med företaget genom vilket detta bör återbetala, inklusive räntor, de totalbelopp som Fogasa betalat på företagets vägnar.

1992 friställde LSB vid inledningen av omstruktureringsprocessen 447 anställda, och drog därvid på sig skulder för löner och avgångsvederlag. I enlighet med det kungliga dekretet 505/1985 av den 6 mars 1985 angående organisationen och funktionen hos Fogasa, och dess tillämpning genom en förordning av den 20 augusti 1985, undersökte Fogasa individuellt kraven från alla tidigare LSB-anställda och betalade de skulder som befanns vara giltiga. Senare ingick Fogasa och LSB ett avtal daterat den 12 juni 1992 enligt vilket LSB skulle återbetala till Fogasa 1 221 136 511 pesetas med kvartalsvisa avbetalningar under åtta år. Detta belopp motsvarar de betalningar som Fogasa verkställt till tidigare LSB-anställda, totalt 939 335 777 pesetas (av vilka 233 828 880 pesetas motsvarar löner och 705 506 897 pesetas avgångsvederlag) och 281 800 734 pesetas för upplupna räntor på det nämnda beloppet under den nämnda perioden enligt en räntesats på 10 %, som var den så kallade lagliga räntesatsen (tipo legál de interés) den 30 juli 1992. Den spanska regeringen konstaterade att LSB fram till den 31 maj 1995 hade återbetalat 55 573 431 pesetas. Dessutom avkrävdes LSB att betala till Fogasa ett initialbelopp med anledning av de administrativa kostnaderna för uppgörandet av avtalet, som trädde i kraft den 30 juli 1992.

Den av LSB ställda garantin bestod av en inteckning med prioritet i mark och konstruktioner på LSB:s fastighet "El Retamar" i Alcalá de Henares, Comunidad de Madrid. Efter en teknisk kontroll av de uppgifter som erhållits av LSB accepterade Fogasa att fastigheternas värde var 8 miljarder pesetas.

På grund av dessa skäl ansåg den spanska regeringen att avtalet inte innebar statligt stöd.

*Avtal genom vilket ICF beviljar en garanti på 1,7 miljarder pesetas som stöd för tre lån som beviljats LSB inklusive motsvarande upplupna räntor.*

Den spanska regeringen konstaterade att styrelsen för ICF, som ägs av Generalitat de Catalunya, den 30 januari 1992 bemyndigade beviljandet av en lånegaranti till förmån för LSB. Senare, genom att avtal av den 21 februari 1992, beviljade ICF den nämnda garantin såsom stöd för tre lån som beviljats LSB, på ett totalbelopp på 1,5 miljarder pesetas med motsvarande räntor, upp till ett maximibelopp på 200 miljoner pesetas. I enlighet med garantin svarar ICF för LSB:s skulder om LSB inte uppfyller sina skyldigheter i fråga om lånen.

De nämnda lånens detaljer är följande:

— *Caja de Ahorros de Cataluña* beviljade LSB ett lån på 750 miljoner pesetas, att återbetala kvartalsvis under fem år med förfallodag den 31 mars 1999, med två amorteringsfria år, med en räntesats som är 15 % det första året och därefter variabel enligt MIBOR (Madrid Interbank offered Rate — Madrid-referensräntan) och med ett kommissionsarvode på 0,25 %.

— *Caja de Ahorros Pensiones de Barcelona/Caja General de Ahorro Popular* beviljade ett lån till LSB på 500 000 000 pesetas, att återbetala kvartalsvis under fem år, med förfallodag den 31 mars 1999, med två amorteringsfria år, med en räntesats som är 15 % det första året och därefter variabel med en räntesats som är MIBOR + 1,5 % och med ett kommissionsarvode på 0,25 %.

— *Banca Catalana SA* beviljade LSB ett lån på 250 miljoner pesetas, att återbetala kvartalsvis under fem år, med förfallodag den 27 mars 1999, med två amorteringsfria år, med en räntesats som är MIBOR + 1 % och med ett kommissionsarvode på 0,5 %.

LSB amorterar på lånekapital och betalar motsvarande räntor i enlighet med de återbetalningsplaner som specificerats i de olika låneavtalen.

Angående villkoren för garantin kan konstateras att LSB såsom administrativa initialkostnader betalade till ICF 0,5 % av garantibeloppet, dvs. 8,5 miljoner pesetas. LSB betalar också en årspremie på 1,75 % av garantibeloppet. Årspremien, som förfaller till betalning den 1 januari och den 1 juli täcker administrativa kostnader och en kompensation för den risk som hör till utställandet av garantin. Fram till den 31 december 1994 hade LSB betalat 82 926 825 pesetas till ICF i årspremier.

Som motgaranti beviljade LSB till ICF inteckningar med prioritet i två fastigheter i El Prat de Llobregat (Katalonien). Vid tidpunkten för beviljandet av garantin värderade ICF båda fastigheterna till 9 269 miljoner pesetas, medan LSB värderat fastigheterna till 25 980 374 330 pesetas.

Enligt pantvillkoren har ICF absolut prioritet framför alla andra fordringsägare och, som LSB går i konkurs, kan ICF i egenskap av kreditgivare med panträtt i fastighet avstå från att delta i de avtal mellan fordringsägare som undertecknas för att lösa situationen, utan att detta innebär någon som helst förlust av ICF:s rättigheter såsom fordringsägare. Denna rättighet behandlas i artikel 900 första stycket i den spanska handelsbalken (Código de Comercio). Mer generellt har kreditgivarna med panträtt i fastighet, enligt den spanska civillagen, prioritet franför övriga fordringsägare med det belopp som den aktuella skulden motsvarar, enligt kreditgivarnas relativa klassificering i jämförelse med de övriga fordringsägarna.

Den spanska regeringen hävdade att, om LSB hade anhållit om en liknande garanti av ett privat finansinstitut i stället för av ICF, skulle villkoren har varit samma som de villkor som ställdes av ICF, vars handlande av korrekt och i enlighet med rådande marknadsförhållanden.

På grund av alla dessa skäl ansåg den spanska regeringen att avtalet inte utgjorde statligt stöd.

*Beslut av Comunidad de Madrid att bemyndiga beviljandet av en garanti som stöd för ett lån som beviljats LSB plus motsvarande upplupna räntor, till ett belopp som inte överstiger 1 miljard pesetas*

Den spanska regeringen konstaterade att Comunidad de Madrid den 21 april 1993 hade beslutat bemyndiga beviljandet av en lånegaranti till förmån för LSB, eftersom Comunidad de Madrid ansåg att företaget i annat fall inte kunde erhålla de medel som behövdes för att till fullo genomföra sin omstruktureringsplan, vilket skulle ha haft betydande efterverkningar för företagets livsduglighet i framtiden och särskilt för företagets anställda i Alcalá de Henares. Dock gick fristen för beslutets giltighet ut innan garantin kunde beviljas. Därför tog Comunidad de Madrid den 21 juli 1994 ett nytt beslut att bemyndiga beviljandet av en garanti såsom stöd för ett lån beviljat till LSB. Senare, genom ett avtal av den 16 september 1994, beviljade Comunidad de Madrid en garanti såsom stöd för ett lån på 1 miljard pesetas med motsvarande räntor beviljat till LSB av Bankinter, SA. Detta lån återbetalas kvartalsvis under fem år med förfallodag den 28 september 1999, inklusive två amorteringsfria år och en räntesats som motsvarar MIBOR + 0,5 %. Enligt den statliga garantin övertar Comunidad de Madrid LSB:s skulder om företaget inte uppfyller sina skyldigheter beträffande lånet.

LSB betalade inget administrativt initialarvode till Comunidad de Madrid, men skall betala en årspremie på 0,75 % av garantibeloppet som ersättning för administrativa kostnader och såsom kompensation för den risk som utställandet av garantin innebär.

Såsom motgaranti erbjöd LSB till Comunidad de Madrid inteckningar i två av LSB ägda fastigheter i Alcalá de Henares. På den mer värdefulla av dessa hade LSB genom ett avtal beviljat en inteckning med prioritet till Fogasa. Enligt en värdering utförd för LSB vid tidpunkten för beviljandet av garantin var det sammanlagda värdet på båda fastigheterna 12 274 165 000 pesetas, medan fastigheternas värde enligt Comunidad de Madrids värdering, baserad på värderingen utförd för LSB, tillsammans utgjorde 11 442 000 000 pesetas. Den spanska regeringen tillade att Comunidad de Madrid genom avtalet kunde kräva andra alternativa eller kompletterande garantier om Comunidad de Madrid ansåg sådana nödvändiga.

På grund av alla dessa skäl konstaterade den spanska regeringen att avtalet inte innebar ett statligt stöd.

*Förslag från Comunidad de Madrid att bevilja undsättningsstöd till LSB i väntan på att företagets omstruktureringsplan revideras och kommissionens undersökning slutförs*

Såsom tidigare noterats, beviljade Comunidad de Madrid den 16 september 1994 en garanti såsom stöd för de lån som beviljats LSB, trots det faktum att kommissionen höll på att undersöka förenligheten, bland andra aspekter, hos beslutet att bemyndiga den nämnda garantin, och detta trots att kommissionen inte ännu hade fått en kopia av den reviderade omstruktureringsplanen. Därför övergavs avsikten att bevilja undsättningsstöd.

IV

I en skrivelse av den 3 april 1995 riktade kommissionen en begäran till Akzo Nobel NV, tidigare Akzo NV, att få information angående företagets förhållande till LSB. Akzo svarade i skrivelser av den 2 maj 1995, den 9 maj 1995 och den 15 maj 1995.

Akzo försäkrade att de, innan överföringen av deras aktieinnehav i juli 1991, i egenskap av majoritetsaktieägare hade gett LSB ett visst ekonomiskt stöd med avsikt att underlätta företagets omstrukturering. En del av detta stöd bestod av garantier så att LSB skulle få möjlighet att lyfta ytterligare medel från privatägda banker och sålunda undvika ett omedelbart likviditetsproblem. Bankerna tog dessa garantier i anspråk kort efter försäljningen av aktierna ägda av Akzo, som betalade motsvarande skulder och avstod från sina rättigheter angående kapitalbeloppen som uppgick till 3,7 miljarder pesetas. Även om Akzo inte på något sätt hade garanterat några som helst av LSB:s övriga skulder, gav Akzo nytt stöd till LSB genom att överta finansieringen av 57,5 % av den utestående bankskuld som saknade garanti. Detta innebar att Akzo genom subrogation kom att få en fordran på LSB till ett belopp på 4 117 141 026 pesetas, och genom ett lån underordnat det räntebelagda lånet ställde Akzo detta belopp till LSB:s förfogande fram till den 1 september 1993 och avstod sin rätt till räntor under denna period. Enligt Akzo gav detta stöd LSB en skälig finansiell struktur och bör ha gjort det möjligt för företaget att genomföra den behövliga omstruktureringen. Vid denna tidpunkt förväntade sig Akzo att det den 1 september 1993 skulle vara möjligt att avtala om en marknadsränta och en normal återbetalningsplan.

Dock fick Akzo i september 1993 information om att LSB:s ekonomiska situation ytterligare hade försämrats och att den avsedda omstruktureringen bara hade framskridit i blygsam omfattning. Akzo förlängde då på nytt, för undvikande av likviditetsproblem, den räntefria perioden fram till september 1994. På begäran av företaget och i samråd med Generalitat de Catalunya beslöt Akzo i 1994. På begäran av företaget och i samråd med Generalitat de Catalunya beslöt Akzo i 1994 att efterskänka återbetalningen av det underordnade lånet, och sålunda göra det möjligt för LSB att förbättra sin skuldsättningsgrad och koncentrera sig på de lönsammare delarna av verksamheten. Akzo noterade att beslutet att avstå rätten till räntorna på det underordnade lånet och efterskänka återbetalningen av huvudlånet inte var kopplat till någon som helst ekonomisk ersättning eller löfte eller beviljande av kompenserande fördelar från de spanska myndigheternas sida. Den efterskänkta skulden antecknades som "extraordinära inkomster" i LSB:s bokföring för 1994 och bidrog till företagets vinst under det året.

V

Inom ramen för förfarandet enligt artikel 93.2 inlämnades synpunkter i ärendet av British Polyolefin Textiles Association (BPTA), International Rayon & Synthetic Fibres Committee (CIRFS) och Hoechst Trevira GmbH & Co KG (Hoechst Trevira).

BPTA betonade sitt understöd för tillämpandet av riktlinjerna angående stöd till syntetfibersektorn och motsatte sig bestämt allt stöd till någon som helst tillverkare av fiber eller tråd som omfattas av de nämnda riktlinjerna, av den huvudsakliga orsaken att stöd som beviljas till ett visst företag för tillverkningen av vilken som helst fiber påverkar de övriga tillverkarna oavsett om dessa tillverkar samma fiber eller inte. BPTA frågade sig också varför LSB hade behövt stöd av statliga garantier.

CIRFS, som har LSB som medlem, och Hoechst Trevira uttryckte starkt stöd till förmån för tillämpandet av de nämnda riktlinjerna och förbud mot all typ av stöd som inte är i enlighet med dem. Hoechst Trevira angav också att, även om den genomsnittliga utnyttjandegraden av produktionskapaciteten för polyesterfiber för tekniska ändamål i Europa hade förbättrats från 66 % år 1993 till 78 % år 1994, så skulle ytterligare förbättringar av utnyttjandegraden försvagas av de effekter som kommer av att Allied Signal Fibers Europe SA installerar ny produktionskapacitet i Frankrike. Hoechst Trevira informerade även om sina egna uppskattningar av kapacitetsnivåerna i framtiden.

Genom en skrivelse av den 14 november 1995 sände kommissionen dessa synpunkter till den spanska regeringen, som i ett brev av den 7 februari 1996 upprepade en beskrivning av under vilka omständigheter de statliga garantierna hade beviljats och tillkännagav som sin åsikt att inget av avtalen för beviljande av garanti innebar statligt stöd, inte heller avtalet mellan Fogasa och LSB. Den spanska regeringen noterade också att ett fullständigt genomförande av omstruktureringsplanen skulle resultera i en nettoreduktion av LSB:s produktionskapacitet och bifogade en kopia av den berörda sidan från den reviderade omstruktureringsplanen.

VI

Kommissionen bör avgöra om villkoren i avtalet mellan Fogasa och LSB innebär statligt stöd eller inte enligt artikel 92.1 i fördraget och artikel 61.1 i EES-avtalet samt om garantierna beviljade av ICF och Comunidad de Madrid innebär statligt stöd.

*Avtal mellan Fogasa och LSB genom vilket LSB under en bestämd period återbetalar 1 221 136 511 pesetas motsvarande den betalning som Fogasa erlagt för löner och avgångsvederlag som LSB var skyldigt sina tidigare anställda*

Kommissionen motsätter sig inte ingripandet av Fogasa till den del ingreppet löste de legala kraven från en del av LSB:s tidigare anställda i fråga om obetalda löner och avgångsvederlag. I detta avseende innehåller avtalet inget inslag av statligt stöd. Denna åtgärd avsedd att skydda arbetarnas rättigheter är i enlighet med artikel 3 j i fördraget.

Å andra sidan är de skyldigheter som företagen, enligt arbetslagstiftningen eller de kollektivavtal som undertecknats tillsammans med fackföreningarna, har att betala avgångsvederlag eller förtidspensioner, del av de normala verksamhetskostnaderna som företagen bör bestrida från sina egna resurser. Vilket som helst statligt bidrag i fråga om dessa kostnader bör betraktas som stöd, oavsett om betalningarna riktas direkt till företaget eller till arbetarna via statliga organ.

Enligt det kungliga dekretet 505/1985 och dess tillämpningsföreskrifter bör LSB enligt avtalet med Fogasa betala den så kallade lagliga räntesatsen, som var 10 % när avtalet trädde i kraft. För att avgöra om den nämnda räntesatsen är förenlig med rådande marknadsförhållanden brukar kommissionen i allmänhet göra en jämförelse med den vid tidpunkten gällande referensräntesatsen som fastställts av den berörda medlemsstaten. Dock har denna räntesats inte ännu fastställts för Spanien. Därför måste kommissionen, i enlighet med rådets resolution av den 20 oktober 1971 ([1]), göra en jämförelse med medelräntesatsen på den berörda marknaden, i detta fall med den räntesats som noteras av privatbankerna i Spanien för lån som är längre än tre år. Detta är den räntesats som kommissionen har använt för jämförelser i tidigare fall där det har krävts en utvärdering av om det har förekommit statligt stöd eller inte i avtal som träffats mellan Fogasa och vissa privata företag (se kommissionens beslut 91/1/EEG) ([2]).

Enligt statistik publicerad av den spanska centralbanken (Banco de España) var de privata bankernas medelräntesats för lån längre än tre år 17,28 % år 1992, dvs. betydligt högre än den räntesats som gällde enligt avtalet mellan Fogasa och LSB. Dessutom stipulerar avtalet inte betalning av extra ränta för försenade betalningar. Följaktligen är avtalets villkor inte förenliga med de marknadsförhållanden som rådde vid den tidpunkt då avtalet träffades mellan parterna.

Dessutom borde LSB enligt den i avtalet fastställda planen ha återbetalat 413 307 741 pesetas senast den 31 maj 1995, men det återbetalda beloppet var inte högre än 55 573 431 pesetas. Detta innebär att LSB vid denna tidpunkt var skyldigt totalt 357 734 310 pesetas i försenade betalningar och sålunda inte uppfyllde sina skyldigheter enligt avtalet. Det kan dock observeras att Fogasa inte har beslutat att ta sin panträtt i anspråk, trots att denna möjlighet tas upp i det kungliga dekretet 505/1985 och dess tillämpningsföreskrifter. Ett sådant förfarande är inte normalt för en fordringsägare som fungerar enligt allmänna marknadsvillkor.

([1]) EGT nr C 111, 4.11.1971, s. 1.
([2]) EGT nr L 5, 8.1.1991, s. 18.

Därför innebär avtalet statligt stöd enligt definitionerna i artikel 92.1 i fördraget och i artikel 61.1 i EES-avtalet. Ett sådant statligt stöd är otillåtet eftersom kommissionen, enligt artikel 93.3 i fördraget, inte underrättades om stödplanen innan denna omsattes i praktiken. Kommissionen kan inte avgöra det exakta beloppet för det otillåtna statliga stöd som beviljats inom ramen för avtalet, men stödet uppgår till minst den finansiella fördel som kommer av att räntesatsen enligt avtalet inte är högre än 10 %.

*Avtal genom vilket ICF beviljade en garanti som stöd för tre lån som upptagits av LSB plus motsvarande räntor, till ett belopp inte högre än 1,7 miljard pesetas*

Eftersom ICF finansieras av Generalitat de Catalunya, har garantin statlig karaktär. Enligt avtalet skall LSB betala en årspremie till ICF för beviljandet av garantin, och den räntesats som LSB skall betala för de lån som erhållits tack vare garantin minskat med den årspremie som LSB betalar till ICF, kan anses vara jämförbar med den räntesats som en privat garant skulle ha tillämpat på ett företag som inte befinner sig i finansiella svårigheter på en fri marknad. Dessutom stipulerar avtalet att ICF, om garantin utmäts, kan återfå alla belopp som betalats inom ramen för garantin, genom ianspråktagande av panträtterna i fastigheter vars värde ICF anser överstiga det totala garantibeloppet. Slutligen så täcker garantin inte LSB:s alla skulder och har en begränsad varaktighet.

Följaktligen godtar kommissionen sannolikheten att en privat garant som opererar under normala marknadsförhållanden kunde vara villig att bevilja en garanti under liknande villkor som den statliga garantin. Dock har den spanska regeringen inte låtit förstå att det faktiskt skulle existera en garant som är villig att bevilja en sådan garanti. Tvärtom har den spanska regeringen i flera sammanhang bekräftat att LSB såg sig tvunget att ansöka om statlig garanti för att få marknadsmässiga krediter, på grund av den osäkerhet som rådde i fråga om vem som ägde de aktier som tidigare innehades av Akzo NV och den därpå följande förlamningen som betecknade företagets dagliga förvaltning, samt bristen på tillit till företagets förmåga att uppfylla de finansiella skyldigheter som det hade avtalat om med sina fordringsägare. Därför måste kommissionen dra slutsatsen att LSB utan tillgång till den statliga garantin inte kunde ha fått lån från den privata sektorn med jämförbara villkor och att ingen marknadsmässig garant skulle ha varit villig att bevilja en garanti vars villkor kunde jämföras med den statliga garantins villkor. Med beaktande av att denna garanti innebär ett åtagande från ICF:s sida att svara för LSB:s skyldigheter om LSB inte klarar av dem, ändrade beviljandet av garantin de privata kreditgivarnas uppfattning angående riskerna knutna till att bevilja detta företag lån. Följaktligen gav den statliga garantin LSB möjlighet att erhålla medel för omstrukturering av sina affärsoperationer — medel som företaget inte hade fått tillgång till under andra omständigheter.

Därför innebär avtalet statligt stöd enligt definitionerna i artikel 92.1 i fördraget och i artikel 61.1 i EES-avtalet, vilket i likhet med det statliga stöd som avtalet mellan Fogasa och LSB innebär är olagligt, eftersom kommissionen inte underrättades, enligt artikel 93.3 i fördraget, om förslaget att bevilja garantin innan beviljandet omsattes i praktiken. Dock kan kommissionen fortfarande inte avgöra det exakta beloppet för det otillåtna statliga stöd som beviljats inom ramen för avtalet.

*Beslut av Comunidad de Madrid genom vilket man bemyndigar beviljandet av en garanti som stöd för ett lån som beviljats LSB plus motsvarande upplupna räntor, till ett belopp som inte överstiger 1 miljard pesetas*

Den spanska regeringen noterade att LSB måste ansöka om en ny statlig garanti av Comunidad de Madrid, på grund av den fortlöpande osäkerhet som rådde i fråga om vem som ägde de aktier som tidigare tillhört Akzo NV.

Följaktligen, enligt ett liknande resonemang som utgjorde grund för utvärderingen av avtalet genom vilket ICF beviljade en garanti för att täcka vissa lån som uttagits av LSB, måste kommissionen sluta sig till att det skulle ha varit föga sannolikt att företaget utan den statliga garantin från Comunidad de Madrid skulle ha fått lån från Bankinter SA eller någon annan marknadsmässig finansieringskälla med likadana villkor, och att ingen privat garant skulle ha varit villig att bevilja en garanti med samma villkor som den statliga garantin. Med beaktande av att denna garanti innebär ett åtagande från Comunidad de Madrids sida att ta på sig LSB:s skyldigheter i det fall att företaget inte klarar av dessa, påverkade beviljandet av garantin kreditgivarens uppfattning angående den risk som var knuten till beviljandet av lån till LSB. Följaktligen gav garantin företaget möjlighet att erhålla nya medel för omstruktureringen av sin affärsverksamhet, med villkor som företaget inte skulle ha haft tillgång till på annat sätt.

Därför, oberoende av att villkoren kan anses vara marknadsmässiga, innehåller även det avtal genom vilket Comunidad de Madrid beviljade en statlig garanti, inslag av statligt stöd enligt definitionerna i artikel 92.1 i fördraget och artikel 61.1 i EES-avtalet. Därtill kommer att detta stöd dessutom är olagligt, eftersom kommissionen inte underrättades, enligt artikel 93.3 i fördraget, om förslaget att bevilja garantin innan beviljandet omsattes i praktiken. Inte heller här kan kommissionen avgöra det exakta beloppet för det berörda otillåtna statliga stödet.

*Förslag från Comunidad de Madrid att bevilja ett undsättningsstöd till LSB i väntan på att företaget reviderar sin omstruktureringsplan och kommissionens undersökning slutförs*

Med beaktande av att den spanska regeringen övergav sitt förslag att bevilja ett undsättningsstöd till LSB, är frågan om förenlighet inte längre relevant.

VII

Efter att kommissionen har kunnat konstatera förekomsten av otillåtet statligt stöd i avtalet mellan Fogasa och LSB samt i avtalen genom vilka ICF och Comunidad de Madrid beviljade garantier för att täcka diverse lån som uttagits av LSB plus motsvarande upplupna räntor, måste kommissionen avgöra om ett sådant stöd är förenligt med den gemensamma marknaden och EES-avtalets funktion.

I artikel 92.1 i fördraget fastslås att, om inte annat föreskrivs i fördraget, stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, är oförenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna. På motsvarande sätt anges genom bestämmelserna i artikel 61.1 i EES-avtalet att, om inte annat föreskrivs i avtalet, sådant stöd är oförenligt med EES-avtalet.

Mellan medlemsstaterna och EES-staterna förekommer handel med alla de produkter som tillverkas av LSB (t.ex. år 1994 cirka 40 000 ton polyamidgarn för tekniska ändamål och cirka 75 000 ton polyestergarn för tekniska ändamål). Det betyder att allt stöd som beviljas LSB förstärker dess ställning i förhållande till konkurrenterna och sålunda påverkar handeln mellan medlemsstaterna och snedvrider konkurrensen.

Därför måste kommissionen avgöra om någon av bestämmelserna i fördraget och EES-avtalet kan tillämpas så att sådant statligt stöd kan anses vara förenligt med den gemensamma marknaden och EES-avtalet.

Det statliga stöd som här diskuteras ingår i de avtal som är avsedda att underlätta omstruktureringen av LSB med målet att återställa företagets livskraft på lång sikt genom att genomföra en omstruktureringsplan. Ett fullständigt genomförande av planen för med sig sociala kostnader och investeringskostnader. Följaktligen bör stödet utvärderas med beaktande av gemenskapens riktlinjer angående statliga undsättnings- och omstruktureringsstöd för krisdrabbade företag ([1]). I dessa riktlinjer fastställs att dessa stöd bör vara nära anknutna till genomförandet av en sund saneringsplan vars mål är att återställa företagets livskraft på lång sikt och som inbegriper åtgärder som i mån av möjlighet motverkar de ogynnsamma följder som ett stöd kan förorsaka konkurrenterna. Ett av villkoren är också att beloppet för och intensiteten hos stödet måste begränsas till vad som är strikt nödvändigt för att genomföra omstruktureringen och att stödet bör vara i proportion till de förväntade fördelarna enligt gemenskapens perspektiv.

([1]) EGT nr C 368, 23.12.1994, s. 12.

Vad beträffar det första villkoret, så har omstruktureringen resulterat i en gradvis nedskärning av LSB:s arbetsstyrka, med vilket man har garanterat arbetsplatserna för de kvarvarande anställda. Likaså håller företaget på att rationalisera sin affärsverksamhet genom att avveckla de delar som inte längre är livskraftiga och omstrukturera de delar som har förutsättningar att bli konkurrenskraftiga utifrån realistiska antaganden angående framtida exploateringsförhållanden och marknadsutvecklingen för de berörda produkterna. I fråga om de sistnämnda operationerna beskriver planen den aktuella och framtida situationen för de olika marknaderna och LSB:s position på var och en av dessa, och skisserar upp en strategi som omfattar de specifika investeringar som skulle vara nödvändiga för att återställa företagets livsduglighet på skälig sikt. Därför verkar den reviderade planen ge LSB möjligheter att komma tillbaka till ett läge där företaget kan konkurrera med egna medel på marknaden utan behov till ett nytt statligt stöd. Denna slutledning stöds av informationen från den spanska regeringen angående företagets aktuella ekonomiska situation, som enligt en jämförelse av siffrorna för år 1995 och 1994 visar en ökning av försäljningen och vinsten, då man från 1994 års resultat avdrar den kraftiga förbättring som åstadkoms av att Akzo beslöt efterskänka återbetalningen av det underordnade lånet på ett totalbelopp på 4 117 141 026 pesetas. Sålunda uppfylls det första villkoret för ett bemyndigande av omstruktureringsstödet.

Vad beträffar det andra villkoret, som innebär att omstruktureringsplanen bör inbegripa åtgärder som i mån av möjlighet motverkar de negativa följder som kan åsamkas konkurrenterna, måste kommissionen avgöra vilken effekt planen skulle ha på LSB:s produktionskapacitet. I detta fall måste kommissionen jämföra den kapacitet som LSB har efter omstruktureringen med kapaciteten den 12 juni 1992, som är det datum då det första avtalet angående genomförandet av planen trädde i kraft, dvs. det datum då avtal ingicks mellan Fogasa och LSB. I bilaga 1 till den spanska regeringens brev av den 6 oktober 1993 förekommer uppgifter i anslutning till LSB:s produktionskapacitet år 1992.

LSB:s kapacitet före igångsättning av omstruktureringsplanen förekom inte i den reviderade versionen av planen, som bara hänvisar till företagets "installerade kapacitet" utan att ange vid vilken tidpunkt företaget uppnådde denna kapacitetsnivå. Ändå indikerar planen uttryckligen att LSB redan hade genomfört en betydande nedskärning av produktionskapaciteten i fråga om polyestergarn för textila ändamål före påbörjandet av den marknadsanalys som ledde till utarbetandet av en omstruktureringsplan. Dock ingår den berörda kapaciteten i planens uppgifter om LSB:s "installerade kapacitet". Dessutom har den spanska regeringen aldrig antytt att de uppgifter som regeringen tidigare lagt fram i fråga om företagets kapacitet 1992 skulle vara felaktiga eller bristfälliga. Dessa uppgifter återgavs i kommissionens tillkännagivande om påbörjan-

det av ett förfarande enligt artikel 93.2 i fördraget, men varken LSB eller någon annan berörd part kom med några som helst synpunkter. Sålunda måste kommissionen dra den slutsatsen att LSB:s produktionskapacitet före igångsättningen av omstruktureringsplanen är den kapacitet som anges i den första bilagan till den spanska regeringens brev av den 6 oktober 1993, och inte den kapacitet som uttrycks som "installerad kapacitet" i den reviderade omstruktureringsplanen.

Ett fullständigt genomförande av omstruktureringsplanen skulle inte innebära några som helst ändringar i LSB:s produktionskapacitet i fråga om polyamidpolymergranulat (som hålls kvar på 3 000 ton, dvs. på samma nivå som 1992) och skulle innebära en minskning av produktionskapaciteten för polyesterpolymergranulat (från 52 000 ton år 1992 till 34 000 ton) och för viskosgarn för textila ändamål (från 4 200 ton år 1992 till 3 700 ton). Man kan anse att dessa kapacitetsminskningar räcker till för att minimera de eventuella negativa effekter som omstruktureringsstödet kunde ha på LSB:s konkurrentföretag, i den mån det är möjligt att genomföra minskningarna utan att äventyra omstruktureringsplanens mål, som är att återställa LSB:s livsduglighet.

De övriga produkterna som tillverkas av LSB faller dock inom räckvidden för tillämpandet av gemenskapens riktlinjer angående stöd till syntetfibersektorn. Dessa riktlinjer infördes år 1997 för att undvika beviljandet av stöd som skulle leda till en ökning av produktionskapaciteten inom branschen. Dessa riktlinjer har senare reviderats i flera omgångar, och därför bör förekomsten av otillåtet statligt stöd i de enskilda berörda avtalen utvärderas enligt den version 1993 – 1996 av riktlinjerna [1] som gällde vid det datum då kommissionen inledde det aktuella förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget och som ännu var i kraft den 27 november 1995, som var datum för det brev i vilket de spanska myndigheterna försåg kommissionen med de sista begärda uppgifterna för undersökning av stödets förenlighet.

I version 1993 – 1996 av riktlinjerna fastslås att bemyndigandet av investeringsstöd under alla omständigheter är beroende av betydande minskning av produktionskapaciteten hos stödets mottagare, dvs. den totala produktionskapaciteten för fiber och tråd såsom den avses inom riktlinjernas tillämpningsområde.

För att kunna avgöra om en reduktion på cirka 25 % i detta konkreta fall är betydande enligt riktlinjernas definitioner, måste kommissionen undersöka fallets detaljer, inklusive det berörda företagets geografiska läge och konsekvenserna för branschen.

I första hand, såsom ovan har noterats, är avsikten med ett fullständigt genomförande av omstruktureringsplanen att återställa LSB:s livsduglighet på lång sikt och sålunda garantera arbetsplatserna för den kvarvarande arbetsstyrkan. LSB är beläget i el Prat de Llobregat, Katalonien och i Alcalá de Henares, Comunidad de Madrid. Vid Spaniens inträde i Europeiska gemenskapen ansåg man att dessa regioner uppfyller villkoren för att få tillgång till en finansiering enligt mål 2 i gemenskapens strukturfonder, vars avsikt är att omforma regioner som är allvarligt påverkade av industriell nedgång.

I andra hand, vad beträffar effekterna på kapaciteten, skulle ett fullständigt genomförande av den reviderade omstruktureringsplanen resultera i en produktionskapacitetsminskning inom EES på 2 % för polyamidfilamentgarn för textila ändamål, på knappt 0,5 % för polyesterfilamentgarn för textila ändamål och på 1,5 % för polyesterstapelfiber. Dock skulle resultatet även vara en produktionsökning inom EES på knappt 1 % för polyamidfilamentgarn för tekniska ändamål och på cirka 1 % för polyesterfilamentgarn för tekniska ändamål. Oberoende av andra ändringar som påverkar branschens produktion och kapacitet inom EES, skulle de indikerade ändringarna minska produktionskapaciteten för de berörda produkterna inom EES med cirka 1 % (från cirka 1 650 000 ton år 1992 till cirka 1 630 000 ton) och förbättra den genomsnittliga utnyttjandegraden av kapaciteten för dessa produkter, som år 1992 låg på 77,5 %. Det betyder att de negativa effekterna som den förutspådda ökningen av LSB:s produktionskapacitet för garn för tekniska ändamål kunde ha för konkurrensen, mer än väl kompenseras av den förutspådda minskningen av produktionskapaciteten för filamentgarn för textila ändamål och stapelgarn.

Följaktligen kan av ovan nämnda orsaker anses att ett fullständigt genomförande av omstruktureringsplanen ger en betydande nettominskning av LSB:s produktionskapacitet för syntetiska fibrer och garn som faller inom riktlinjernas tillämpningsområde. Det betyder att det statliga stöd som ingår i det avtal genom vilket Comunidad de Madrid beviljade en garanti för ett lån upptaget av LSB är förenligt med den relevanta versionen av direktiven.

Därför innebär ett fullständigt genomförande av åtgärderna i den reviderade omstruktureringsplanen att de eventuella negativa följderna som stödet kan förorsaka LSB:s konkurrenter kompenseras så långt som möjligt, utan att LSB:s utsikter att återfå sin livsduglighet undermineras. Följaktligen uppfylls det andra villkoret för ett bemyndigande av omstruktureringsstödet.

[1] EGT nr C 346, 30.12.1992, s. 2. Giltighetsperioden för denna version av riktlinjerna har förlängts två gånger — se EGT nr C 224, 12.8.1994, s. 4, och EGT nr C 142, 8.6.1995, s. 4.

Vad beträffar det tredje villkoret, som säger att stödet bör begränsas till det som är nödvändigt för att kunna genomföra omstruktureringen, så är beloppet för det statliga stöd som ingår i avtalet mellan Fogasa och LSB direkt relaterat till antalet tidigare LSB-anställda till vilka Fogasa betalade innestående löner och avgångsvederlag. Det statliga stöd som ingår i avtalen genom vilka ICF och Comunidad de Madrid beviljade garantier för lån som upptagits av LSB, innehåller inte heller i sig något omedelbart finansiellt värde för företaget, utan bidrar enbart till att underlätta företagets möjligheter att få krediter som har marknadsmässiga villkor och som behövs för att finansiera omstruktureringsplanen. Det betyder att det omstruktureringsstöd som avtalen innebär inte skulle leda till att LSB skulle få tillgång till extra kassaflöden som kunde användas för aggressiva och snedvridande aktiviteter på marknaden eller för att genomföra nyinvesteringar som inte är kopplade till omstruktureringsprocessen. Följaktligen uppfylls det tredje villkoret för ett bemyndigande av omstruktureringsstödet.

Sammanfattningsvis, förutsatt att LSB genomför den reviderade omstruktureringsplanen i sin helhet och att den samtidiga kapacitetsminskningen är irreversibel, så uppfyller det statliga stöd som ingår i avtalen villkoren som stipuleras i gemenskapens riktlinjer angående statligt undsättnings- och omstruktureringstöd till krisdrabbade företag.

Det är dock oundgängligt att omstruktureringsstödet enbart får bidra till att återställa förmånstagarens livsduglighet enligt den etablerade planen och att stödet inte får användas för att öka kapaciteten, utom om en ökning anses fundamental för att uppnå målet och ingår i den framlagda omstruktureringsplanen. Detta är orsaken till att kommissionen i regel förutsätter framläggandet av årliga rapporter med detaljerade uppgifter om genomförandet av planerna.

Slutligen har kommissionen konstaterat, att förutsättningen för att den skall bemyndiga statliga garantier är att avtalet stipulerar specifika villkor för återvinning av garantierna för att garanten skall ges möjlighet att få tillbaka de belopp denne betalat på grund av en garanti.

De avtal genom vilka ICF och Comunidad de Madrid beviljade garantierna stipulerar sådana villkor, och ger därför inte kommissionen någon orsak att tro att de statliga garanterna inte skulle kunna ianspråkta de fastställda säkerheterna som krävdes för att man skulle gå i borgen för garantierna, i det fall att LSB inte skulle uppfylla sina skyldigheter inför sina kreditgivare i fråga om de garanterade krediterna.

Därför uppfyller avtalens alla inslag av statligt stöd de uttryckliga kriterierna för ett tillämpande av det undantag som definieras i artikel 92.3 c i fördraget och i artikel 61.3 c i EES-avtalet, enligt vilka stöd kan bemyndigas för att underlätta utvecklingen av vissa näringsverksamheter eller vissa regioner, när det inte påverkar handeln i negativ riktning i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset. Därför är stödet förenligt med den gemensamma marknaden och EES-avtalets funktion.

## VIII

I det fall att LSB inte, inom den tid som specificeras i avtalet mellan LSB och Fogasa, skulle återbetala hela det belopp som Fogasa betalat till företagets tidigare anställda plus hela beloppet för de räntor som upplupit enligt avtalet, och om Fogasa skulle besluta att inte ta den ställda panten i anspråk, som erbjudits av LSB som säkerhet eller inte skulle vidta andra åtgärder för att indriva hela skuldbeloppet, måste kommissionen utvärdera möjligheten att det förekommer ett nytt statligt stöd till förmån för LSB och, om ett sådant stöd konstateras föreligga, om det är förenligt med den gemensamma marknaden och EES-avtalets funktion. Liknande utvärderingar skulle bli aktuella om LSB inte skulle börja återbetala på lånekapitalet och räntorna på alla eller del av de krediter som beviljats med stöd av garantierna som ställts av ICF och Comunidad de Madrid, och om den ena eller båda av dessa garanter skulle överta de skulder som LSB dragit på sig, men inte skulle utmäta de hypotek som erbjudits av företaget som säkerhet för beviljandet av garantierna eller inte skulle vidta andra åtgärder för att indriva hela det berörda beloppet.

Kommissionen måste dock återigen betona att det inte finns orsak att anta att LSB skulle underlåta att uppfylla sina plikter att återbetala lånekapitalet och räntorna på någon av de krediter som beviljats med stöd av garantierna som ställts av ICF och Comunidad de Madrid, eller företaget möjligen skulle dra sig undan sin plikt att återbetala hela det belopp som Fogasa betalat till företagets tidigare anställda plus motsvarande upplupna räntor, på det sätt som förutsätts enligt den plan som fastställts i avtalet med Fogasa.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

*Artikel 1*

1. Med förbehåll för att de villkor uppfylls som fastställs i artikel 1.2 och 1.3, är de inslag av statligt stöd som ingår i avtalen och som uppräknas i det följande, förenliga med den gemensamma marknaden enligt definitionerna i artikel 92.3 c i fördraget och med EES-avtalets funktion enligt definitionerna i dess artikel 61.3 c:

— Avtalet mellan Fondo de Garantía Salarial och La Seda de Barcelona SA, genom vilket företaget under en bestämd period återbetalar ett belopp på 1 221 136 511 pesetas motsvarande de betalningar som Fondo de Garantía Salarial erlagt för företagets skulder till tidigare anställda för innestående löner och avgångsvederlag.

— Avtalet genom vilket Institut Català de Finances beviljade en garanti för att täcka tre lån upptagna av La Seda de Barcelona SA och betalningen av upplupna räntor, till ett totalbelopp som inte överskrider 1,7 miljarder pesetas.

— Avtalet genom vilket Comunidad de Madrid beviljade en garanti för att täcka ett lån upptaget av La Seda de Barcelona SA och betalningen av upplupna räntor, till ett totalbelopp som inte överskrider 1 miljard pesetas.

2. Den 31 december 1999 får produktionskapaciteten vid La Seda de Barcelona SA i fråga om alla typer av stapelfiber och filamentgarn för tekniska och textila ändamål baserade på polyamid, polyester, polypropylen och akryl inte överstiga 67 000 ton, som en följd av ett fullständigt genomförande av den omstruktureringsplan som den spanska regeringen lämnade in till kommissionen genom en skrivelse av den 27 november 1995.

3. Inom tre månader från slutet av innevarande räkenskapsår, och inom tre månader från slutet av alla därpå följande räkenskapsår, fram till att kommissionen har fått säkert besked om att La Seda de Barcelona SA har genomfört den reviderade omstruktureringsplanen fullständigt, skall Spanien förse kommissionen med en årlig rapport som specificerar a) hur företagets tillämpande av planen har framskridit, inklusive en deklaration av produktionskapaciteten i ton för envar av produkterna, b) alla typer av stöd som företaget har mottagit efter dagen för detta beslut, c) företagets finansiella ställning, d) det totala belopp som företaget återbetalat inom ramen för avtalet med Fondo de Garantía Salarial och de totala belopp som företaget återbetalat med avseende på de lån och motsvarande räntor som företaget erhållit med stöd av garantierna från Institut Català de Finances och Comunidad de Madrid, och e) det totalbelopp som företaget betalat till Institut Català de Finances och Comunidad de Madrid som årspremie med anledning av de beviljade kreditgarantierna.

*Artikel 2*

Spanien skall inom två månader från dagen för delgivningen av detta beslut informera kommissionen om vilka åtgärder som vidtagits för att uppfylla bestämmelserna i artikel 1.2 och 1.3.

*Artikel 3*

Detta beslut riktar sig till Konungariket Spanien.

Utfärdat i Bryssel den 30 april 1996.

*På kommissionens vägnar*

Karel VAN MIERT

*Ledamot av kommissionen*